

Gemeente van Christus,

Er kwamen steeds meer mensen op de wereld. Honderden jaren verstreken zonder dat er iets gebeurde. De mensen vochten met de grote dieren en bleven ze de baas. Mensen werden steeds groter en sterker en ze leefden honderden jaren. De dieren waren ook vreselijk groot en zagen er vervaarlijk uit. Er waren mensen die zich als goden beschouwden, zo groot, zo mooi en zo sterk waren ze. En onder de dieren waren echte monsters. Maar tevreden waren de mensen niet. Ze wilden steeds meer. Ze wilde de hemel overwinnen en als ze naar de sterren keken dachten ze: nog maar eventjes en we gaan daar ook naartoe. (aldus een vertelling van rabbijn Soetendorp) We zijn in een mythische wereld verzeild geraakt. Het zijn maar een paar verzen uit het Bijbelboek Genesis, het is niet meer als een opmaat voor het verhaal van Noach, maar er is een hele wolk joodse apocriefe literatuur uit voortgekomen. De verhalen van de Nefilim, de reuzen uit de voortijd.

De boeken van Henoeh verhalen over de giganten, over de legende van de gevallen engelen, of de godenzonen met hun amoreuze avonturen met de verleidelijke mensendochters. In de grotten van Qumran werden fragmenten gevonden van het boek der Giganten, rebelse engelen en hun duistere lotgevallen. Het spreekt tot de verbeelding en het is van alle tijden en talen. We kennen vele mythen en sagen over goden, halfgoden, reuzen, monsters .... 'the beauty and the beast', de grote vriendelijke reus ....., en nog steeds in de kinder- en jeugdliteratuur, in films, in computergames, de giganten staan dicht bij ons, ze maken deel uit van ons collectieve bewustzijn en ook het Bijbelverhaal kunnen we tegen die mythische achtergrond plaatsen.

Bijbels theologisch gezien is Genesis het boek van de toledot, de verwekkingen, de geslachten. Het is een boek vol familie verhalen, van wie ben je er een? Met wie ga je? Heb je kinderen? En hoe gaat het met jullie? Al die vragen roepen verhalen op, en soms zijn mensen zo vol van die familie verhalen dat het wel lijkt of ze nergens anders over kunnen spreken. Waar het hart vol van is, loopt dit boek van over. En uit al die flarden van geschiedenissen, die mythische proporties kunnen aannemen, gaat het om de vraag waar komt hier het verhaal van God met mensen en mensen met God aan het licht? Wat dan opvalt is dat er een wat sceptische stem in het verhaal opduikt als het gaat over de godenzonen. Godenzonen zijn ons overigens niet onbekend, de wereld van de 'stars', de 'rich and famous', de 'glitter and de glamour' .... godenzonen en godendochters ... we zwijmelen erbij weg .... maar de sceptische stem zegt, 'ze zijn van vlees' ... en dus kwetsbaar en ze zijn tijdelijk ... en dus sterfelijk, meer dan 120 zullen ze niet worden. Het zijn overigens leeftijden die heden ten dage in de anti-verouderingsindustrie als een reëel doel worden nagestreefd. Die sceptische stem, is in het verhaal de stem van God, hij wordt sprekend ingevoerd: de Heer zegt, niet zal mijn geest voor altijd in de mens verblijven daar hij immers vlees is. Deze God zoekt tussen de giganten en de monsters, tussen de godenzonen en de godendochters, tussen de verleidingen van sex, drugs, rock and roll van de godenzonen en de mensendochters, tussen de reuzen en de legendarische mannen van naam die van alle tijden en plaatsen en godsdiensten zijn ... deze God zoekt naar een mens met een gezicht, met een naam en een naaste. De giganten en het rijk der fabels is tastbaar en reëel genoeg .... maar waar is de mens die de levensroep beantwoordt en die uittrekt uit het land van de reuzen naar het land van de Levende.

Het evangelie reikt ons het beeld van herderschap aan. Ik ben de goede herder. De pastorale is eigenlijk ook een mythisch en vooral romantisch beeld, een geliefd thema in de beeldende kunst en in de muziek .. de pastorale. Dwalende schapen, ik herinner mij in de tijd van mijn predikantschap in Assen een wandeling naar Rolde over het Balloërveld we kwamen een dwalend schaap tegen. Zoekgeraakt, je loopt maar wat verdwaasd rond, eenzaam, zonder richting, zinloos, gekwetst en kwetsend voor elkaar, van je afstotend, verdachtmakingen, geen openheid en zorg...ver weg afgedwaald van het spoor. Een goede herder geeft zijn leven voor zijn schapen. Een goede herder is in de ogen van de uitzendkrachten vooral goed gek. Hoe herken je de stem van de goede herder? De goede herder roept je bij name. Je bent voor hem niet één van velen, maar die ene uniek mens, met je eigen geschiedenis, je eigen strijd, je eigen genoeg. Midden in de samenleving tussen de godenzonen en de godendochters, tussen de gigantische opgaven en de monsters die op ons loeren. Midden in een wereld waarin mensen een naam moeten maken, verkondigt het evangelie Jezus de goede herder die ons bij name kent.

Een mens is schrikbarend snel vergeten. Maar er is die vreemde vriendschap .... ook wel herderschap genoemd. Van iemand die jou eigenlijk nooit vergeten is. Iemand roept je bij je naam. Iemand weet wie je bent. 'mijn moeder is mijn naam vergeten, mijn kind weet nog niet hoe ik heet. Hoe moet ik mij geborgen weten? Noem mij, bevestig mijn bestaan, laat mijn naam zijn als een keten. Noem mij, noem mij, spreek mij aan, o, noem mij bij mijn diepste naam. Voor wie ik liefheb, wil ik heten.' (*Neeltje Maria Min, 1944*)
Amen.